

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 266/09-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. B., PhD., Š., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., CSc., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 20 Cb 116/2004-325 z 10. septembra 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 15 Cob 21/2009-369 z 8. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. B., PhD., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2009 doručená sťažnosť Ing. J. B., PhD., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. S., CSc., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 Cb 116/2004-325 z 10. septembra 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Cob 21/2009-369 z 8. apríla 2009.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v súdnom konaní sa návrhom z 21. júna 2004 právny predchodca sťažovateľa Ing. L. B. podnikajúci pod obchodným menom Ing. L. B. – B., Š., a neskôr sťažovateľ návrhom z 19. februára 2007 domáhal proti žalovanému v 1. rade Z., a. s., N., a žalovanému v 2. rade Mesto Š., zaplatenia sumy 946 000 Sk s príslušenstvom z dôvodu náhrady škody, ktorá mala vzniknúť neplnením inominátnej zmluvy z 23. marca 1993 uzavretej medzi právnym predchodcom sťažovateľa a Z. mesta Š. Touto zmluvou sa právny predchodca sťažovateľa zaviazal vykonať odborné spracovanie tvorby a aktualizácie digitálnej mapy mesta Š. Základom na uzatvorenie zmluvy z 23. marca 1993 bola zmluva o dielo z 21. júla 1992, ktorú uzavrel pôvodný navrhovateľ s Mestom Š.

V roku 1994 malo dôjsť k vypovedaniu zmluvy z 23. marca 1993, avšak právnemu predchodcovi sťažovateľa výpoveď nebola doručená. Sťažovateľ uviedol, že zmluva bola platná najmenej do roku 2001 a jeho právny predchodca si nárok na náhradu nákladov, ktoré vynaložil na splnenie tejto zmluvy, uplatnil včas v rámci štvorročnej premlčacej lehoty.

Sťažovateľ v priebehu konania vzal späť žalobu proti žalovanému v 1. rade a požadovanú náhradu škody zúžil len na cenu meracieho prístroja zakúpeného jeho právnym predchodcom, ktorým mal realizovať presné merania technických sietí mesta podľa zmluvy o dielo a jej dodatku č. 1. Keďže tieto merania neboli realizované, nákup prístroja bol zbytočný. Podľa tvrdenia sťažovateľa žalovaný v 2. rade v konaní nedokázal predložiť dôkaz o objednávke plnenia k zmluve o dielo, ale zavádzajúco predkladal doklady o úhradách na základe mandátnej zmluvy, ktorú uzavrel s právnym predchodcom sťažovateľa v roku 1995, ktorý sa touto zmluvou sťažovateľovi zaviazal zhromažďovať a spracovať dáta pre geodeticko-grafickú časť mestského informačného systému (MIS).

Okresný súd rozsudkom č. k. 20 Cb 116/2004-325 z 10. septembra 2008 konanie proti žalovanému v 1. rade na základe späťvzatia návrhu zastavil a proti žalovanému v 2. rade žalobu zamietol.

Sťažovateľ s rozsudkom okresného súdu nesúhlasí z týchto dôvodov:

«Prvostupňový súd si osvojil názor, že som nepredložil žiadne dôkazy o tom, že môj neb. brat nedostal objednávku geodetických prác na spracovaní technickej mapy mesta, pričom žalovaný v 2. rade vraj doložil listinné dôkazy, že poskytol žalobcovi plnenie za týmto účelom v rozsahu 2.029.752,- Sk.

Až do posledného pojednávania, z ktorého som sa vopred zo zdravotných dôvodov ospravedlnil nik mnou uplatňovaný nárok nespochybnil. Žalovaní nemohli, logicky, preukázať neexistujúce objednávky.

Hoci som sa na predposlednom pojednávani ospravedlnil, že sa pojednávania v danom termíne nemôžem zo zdravotných dôvodov zúčastniť (pre nevyhnutné každoročné liečenie) nebol termín pojednávania odročený keďže - podľa sudkyne - nemalo byť na ňom nič podstatné, len dokladované údajné doručenie výpovede zmluvy a doloženie „neexistujúcich“ faktúr za vykonávané geodetické práce zo strany žalovaného 2).

Aj keď prvostupňový súd nakoniec neuznal platnosť výpovede zmluvy o dielo mestom Š., vôbec nebral do úvahy množstvo pochybení vo výpovedi žalovaného a v jeho predložených „dôkazoch“.

Pokiaľ ide o dokladovanie výkonov, okresný súd pokladal za nepreukazné kópie faktúr, lízingovú zmluvu, splátkový kalendár a zaúčtovanie výdavkov z účtovníctva, ktoré bolo podkladom pre daňové priznanie môjho právneho predchodcu, pričom však akceptoval kópie listov z knihy došlých faktúr od žalobcu 2) ako hodnoverný dôkaz o platbách za výkony geodetickej činnosti - konkrétnych meraní - ako hlavný dôkaz v neprospech žalobcu.

... Pochybenie prvostupňového súdu spočívalo v tom, že nerozlíšil činnosť zodpovedného geodeta priamym meraním technickej infraštruktúry, od plnenia mandátnej zmluvy.

Prvostupňový súd nedostatočne vykonal dokazovanie, keď nepovažoval za potrebné si overiť svedeckou výpoveďou úplne protichodné tvrdenia žalobcu a žalovaného 2), ktoré bolo možné preukázať zamestnancami mesta dotknutými touto činnosťou, vrátane Ing. Chatrnúcha jednoducho sčítal výdavky mesta - z hľadiska žaloby irelevantné - ktoré považoval omylom za dostatočné, pričom sa vôbec netýkali predmetu žaloby. Až do posledného pojednávania nebol spochybňovaný žiadnymi dôkazmi zo strany žalovaného 2).

Podľa názoru žalobcu odvolanie je dôvodné a napadnutý rozsudok Okresného súdu vykazuje viaceré pochybenia:

- rozsudok bol vydaný na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu,
- súd neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k „dôkazom“, ktoré on považoval za rozhodné, pri žalobcovej ospravedlnenej neprítomnosti,
- prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.»

Krajský súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 20 Cb/116/2004-325 z 10. septembra 2008 potvrdil rozsudkom č. k. 15 Cob 21/2009-369 z 8. apríla 2009.

Podľa sťažovateľa «Krajský súd vôbec nezohľadnil argumenty žalobcu uvedené v odvolaní, pričom žalovaný 2) sa k odvolaniu ani písomne, ani ústne na pojednávaní nevyjadril. Hoci predseda senátu ho vyzval, aby sa k bodom odvolania vyjadril. Jediná, opakovaná obrana žalovaného 2) bola v premlčaní nároku. ...

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí uvádza, že žalobca nepreukázal žiadnym hodnoverným spôsobom výšku ušlého zisku. Toto konštatovanie krajského súdu je odťažité, pretože v tomto spore ide o náhradu za nevyužitý drahý merací prístroj - ako nevyhnutný prostriedok k splneniu zmluvného záväzku, ktorý žalovaný 2) jednoznačne a preukazne nedodrжал. V tomto spore, prízvukujem, nebol uplatnený nárok na ušlý zisk.

Pokiaľ okresný i krajský súd zhodne v rozsudkoch tvrdia, že žalovaný nepreukázal, že nebolo požadované plnenie od zhotoviteľa v dohodnutom rozsahu - oba sudy prehliadli, že dôkazné bremeno mal znášať žalovaný 2). O neexistujúcich objednávkach zhotoviteľ a jeho právny nástupca, logicky, predložiť dôkaz nemohli.

Sudy naopak za postačujúce dôkazy považovali nikým nepodpísané kópie nejasných a nešpecifikovaných dokladov a výpisov z evidencie faktúr vystavených na iný predmet plnenia.

Argumentácia súdu, že predmetný zakúpený merací prístroj mohol môj neb. brat využívať aj mimo predmet sporu je neadekvátna. Môj neb. brat mal zmluvne garantovanú zákazku, na ktorú bol merací prístroj účelovo zaobstaraný. Náklad presahujúci 1 mil. Sk bol vr. 1992 veľmi vysoký výdavok, ktorý si mohol môj právny predchodca dovoliť, bez

veľkého podnikateľského rizika, len vtedy, ak mal zaistenú zmluvne dodávku geodetických prác.

Tvrdenie, že neb. brat sa mohol živiť aj inou činnosťou, ktorú mal v živnostenskom liste v kontexte žalobného nároku vôbec neobstojí.

Prízvukujem, že v danom spore nejde o a nešlo o úhradu ušlého zisku, čo odkláňalo argumentáciu súdov do nesúvisiacej roviny.

Uvádzanie „murárskych prác“ namiesto meračských prác svedčí o istom povrchnom prístupe k predmetnému sporu.».

Sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „v porušovaní povinnosti súdov pri vykonávaní dokazovania podľa ust. § 120 a nasl. o. s. p. Jednak súdy prehliadli, že dôkazné bremeno spočíva aj na žalovanom 2), keď mal preukazovať predloženie objednávok k meracím prácam podľa zmluvy o dielo. Súdy akceptovali dôkazy – výpisy z evidencie faktúr a iné nepreukázané doklady žalobcu 2), čím porušili ust. § 125 o. s. p, ktoré stanovuje dôkazy (a v judikatúre ich formu) a nenáležite vyhodnotili predložené dôkazy“.

Preto sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil, že „Rozsudok Okresného súdu v Nitre č. k. 20/Cb/116/2004-325 zo dňa 10. 9. 2008 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 15 Cob/21/2009-369 zo dňa 8. 4. 2009 nie sú v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Vzhľadom na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd odmietol pre nedostatok svojej právomoci sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu, pretože proti postupu a rozhodnutiu súdu okresného súdu mal sťažovateľ k dispozícii riadny opravný prostriedok, ktorý aj využil, a teda bolo v právomoci krajského súdu preskúmať v rámci odvolacieho konania postup a rozhodnutie súdu prvého stupňa, a tým poskytnúť ochranu základnému právu, ktorého porušenie sťažovateľ namieta vo svojej sťažnosti.

Vo zvyšnej časti sa ústavný súd zaoberal posúdením, či argumenty sťažovateľa by mohli byť v príčinnej súvislosti s možným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v jeho nespokojnosti s rozsahom dokazovania a hodnotením vykonaných dôkazov, na základe ktorého podľa sťažovateľa všeobecné sudy dospeli k nesprávnym skutkovým a právnym záverom.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu

umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

Ústavný súd už rovnako vyslovil, že z ústavného princípu nezávislosti súdov vyplýva zásada voľného hodnotenia dôkazov [§ 132 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)]. Ak všeobecný súd pri svojom rozhodovaní rešpektuje ustanovenie § 132 OSP, neprichádza do úvahy, aby ústavný súd opätovne „prehodnocoval“ hodnotenie dôkazov všeobecných súdov. Ústavnému súdu totiž neprislúcha posudzovať celkovú zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola sťažnosť podaná, ale jeho úlohou je zistiť, či napadnutým rozhodnutím nebolo zasiahnuté do ústavou zaručených základných práv alebo slobôd sťažovateľa. V tomto zmysle sa ústavný súd nezaoberá právnou argumentáciou všeobecných súdov, ale iba ústavnoprávnymi aspektmi konkrétnej veci (IV. ÚS 370/04).

Sťažovateľ uplatňoval v súdnom konaní nárok na náhradu škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu podľa uvedeného ustanovenia je porušenie právnej povinnosti vyplývajúcej zo záväzkového vzťahu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody. Splnenie podmienok na vznik žalovaného nároku musí preukázať žalobca, a teda jeho zaťažuje dôkazné bremeno, a to v tom rozsahu, ktorý je určený hmotnoprávnou normou, ktorá sa má aplikovať na daný právny vzťah. Sťažovateľ ako žalobca mal povinnosť preukázať svoj nárok, teda mal povinnosť v súdnom konaní preukázať splnenie všetkých predpokladov na vznik zodpovednosti za škodu podľa § 373 Obchodného zákonníka.

Z rozsudku okresného súdu sp. zn. 20 Cb 116/2004 z 10. septembra 2008 vyplýva, že okresný súd na základe späťvzatia návrhu zastavil konanie proti žalovanému v 1. rade a žalobu proti žalovanému v 2. rade zamietol s odôvodnením, že sťažovateľ ako žalobca neunesol dôkazné bremeno, pretože nepreukázal, že došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti žalovaným v 2. rade (*„že žalovaný v 2. rade nepožadoval plnenie v dohodnutom rozsahu“*), a aj v prípade, že by bolo preukázané porušenie zmluvnej povinnosti, sťažovateľ nepreukázal výšku škody.

Krajský súd podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny a s poukazom na § 219 ods. 2 OSP prevzal jeho odôvodnenie do svojho rozhodnutia. Krajský súd sa stotožnil s týmto právnym záverom okresného súdu:

„Žalobca svoj uplatnený nárok kvalifikoval ako náhradu škody, ktorá mu vznikla porušením zmluvnej povinnosti žalovaným v 2. rade (keďže proti žalovanému v 1. rade zobrať žalobu späť). Pri priznaní náhrady škody je potrebné splnenie troch predpokladov: protiprávny úkon - porušenie zmluvnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody.

Právny predchodca žalobcu a žalovaný v 2. rade uzatvorili dve zmluvy: 1.) zmluvu o dielo zo dňa 21. 7. 2002 (správne má byť zo dňa 21. 7. 1992, pozn.) a 2.) mandátnu zmluvu zo dňa 6. 12. 1995. Podľa žalobcu mala jeho právnenému predchodcovi vzniknúť škoda porušením povinnosti upravenej v čl. II zmluvy o dielo a v čl. I Dodatku č. 1 k zmluve o dielo tým, že žalovaný v 2. rade nepožadoval pravidelné plnenie od zhotoviteľa v dohodnutom rozsahu. Porušenie tejto povinnosti žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, nepredložil súdu žiadne dôkazy, naopak z listinných dôkazov predložených žalovaným v 2. rade vyplýva, že žalobcovi poskytol plnenie v rozsahu 2.029.752,- Sk.

Zo zmluvy o dielo ako i z mandátnej zmluvy vyplývali žalovanému v 2. rade i ďalšie povinnosti (napr.: povinnosť dielo prevziať, zaplatenie ceny diela, zaplatenie odmeny), avšak ich nesplnenie žalobca nenamietal).

I v prípade, že by v konaní bolo preukázané, že došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti žalovaným v 2. rade, žalobca žiadnym hodnoverným dôkazom nepreukázal výšku uplatnenej škody a ušlého zisku vo výške 946.000,- Sk. Výpočet uvedený v písomnom podaní zo dňa 19. 2. 2007 (čl. 57) nemožno považovať za preukázaný, pretože žalobca v ňom iba odhaduje jednotlivé položky bez toho, aby ich preukázal, resp. označil dôkazy. Súd nemal za preukázané napríklad to, že právny predchodca žalobcu zamestnával tri osoby, obdobie, v ktorom má byť zamestnané, výšku ich príjmu, cenu školení, termíny pracovných porád a rokovaní, cenu za účasť na rokovaní, nebola preukázaná ani výška nájomného za kancelárske priestory a podobne. Žalobca nepreukázal, že žalovaný v 2. rade nepožadoval plnenie v dohodnutom rozsahu.

Z právneho hľadiska vec posúdil podľa ustanovenia § 373 a nasl. Obchodného zákonníka o náhrade škody.

Podľa právneho názoru prvostupňového súdu žalobca v tomto konaní neunesol dôkazné bremeno a preto súd jeho žalobu zamietol.“

Ústavný súd rešpektujúc voľné hodnotenie dôkazov konajúceho súdu uvádza, že proces hodnotenia dôkazov nemôže byť prejavom svojvôle a jeho kontrola je zaručená prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku, v ktorom má súd podľa § 157 ods. 2 OSP uviesť, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom zákon ukladá súdu povinnosť dbať na presvedčivosť odôvodnenia.

Podľa názoru ústavného súdu z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, akými úvahami sa krajský súd riadil pri hodnotení dôkazov, zhrnul, k akým skutkovým záverom dospel na základe vykonaného dokazovania, a s poukazom na § 120 ods. 1 OSP vysvetlil dôvod, pre ktorý považoval tvrdenia sťažovateľa za nepreukázané, a na základe toho dospel k záveru, že sťažovateľ neunesol v konaní dôkazné bremeno. Právne závery krajského súdu nie sú v zjavnom rozpore so zisteným skutkovým stavom a logické úvahy, ktorými dospel k záveru o neexistencii príčinnej súvislosti medzi porušením zmluvnej povinnosti a vznikom škody, nemožno považovať za výsledok svojvôle pri interpretácii a aplikácii relevantnej hmotnoprávnej normy.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že v konaní neboli vypočutí zamestnanci žalovaného v 2. rade na účel odstránenia rozporov medzi jeho tvrdeniami a tvrdeniami žalovaného v 2. rade, z obsahu sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľ navrhoval v konaní vypočuť svedkov alebo by navrhoval vykonanie iných dôkazov. Naopak, ústavný súd zo súdneho spisu zistil, že sťažovateľ na predposlednom pojednávaní pred okresným súdom konanom 11. augusta 2008 nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Na poslednom pojednávaní konanom 8. septembra 2008 sa sťažovateľ nezúčastnil, pričom v spise sa nenachádza záznam o tom, že by svoju neprítomnosť vopred ospravedlnil alebo žiadal

o odročenie pojednávania. Na pojednávaní bol prítomný jeho právny zástupca, ktorý po poučení podľa § 120 ods. 4 OSP vyhlásil, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania.

Základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenie ktorého sťažovateľ namieta, sa možno domáhať len v medziach a za podmienok ustanovených zákonmi, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Z obsahu súdneho spisu a z napadnutého rozsudku však vyplýva, že sťažovateľ neuplatnil svoje práva pred všeobecnými súdmi v medziach príslušného zákona, a preto ani nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu v súvislosti s nevykonaním dôkazov, pokiaľ sťažovateľ vykonanie dôkazov ani nenavrhol, čím si nesplnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 OSP.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že „*krajský súd nezohľadnil argumenty žalobcu uvedené v odvolaní*“. Ústavný súd aj v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej do obsahu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, ani to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 22/05).

Podľa názoru ústavného súdu rozsudok krajského súdu netrpí nedostatkami, ktoré by mohli byť v príčinnej súvislosti so základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu. Preto krajskému súdu ako súdu odvolaciemu postačovalo pri rozhodovaní o podanom odvolaní v súlade s § 219 ods. 2 OSP vyjadriť súhlas s právnymi závermi okresného súdu a poukázať na odôvodnenie jeho rozsudku a v ňom obsiahnuté hodnotenie dôkazov. V tejto súvislosti ústavný súd konštantne judikuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ústavný súd po posúdení námietok sťažovateľa dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu (posudzované v súvislosti s rozsudkom okresného súdu) netrpí takými nedostatkami tvrdenými sťažovateľom, ktoré by znamenali porušenie jeho základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. IV. ÚS 340/04, IV. ÚS 184/05), a preto ústavný súd sťažnosť vo zvyšnej časti odmietol na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júla 2009